

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **M. A.**
zastoupený JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j. KUKHK-16112/DS/2025-4 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dobruška (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 4. 2025, č. j. PDMUD 22526/2025, sp. zn. MUD 6580/2024 ODSVV/LyD. Tímto rozhodnutím byl shledán vinným ze spáchání přestupku

provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle § 125f odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 4. 2024 v 6:52 hod., v obci Dobruška, na silnici č. II/298, na křižovatce s ulicí Mělčanská, směr Deštné v Orlických horách, nezajistil, aby při užití vozidla rz. XXX v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť v daném místě nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 6 km/h, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce ve včas podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nebyly v daném případě splněny zákonné podmínky pro zahájení a vedení řízení s provozovatelem vozidla. Správní orgán I. stupně podle něj neodůvodnil, proč nebylo možné zahájit řízení s konkrétní osobou, ačkoliv měl k dispozici vyjádření J. L., který se k řízení vozidla přiznal. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyzval J. L. k doplnění podání (data narození), na doručenou výzvu nebylo reagováno. Dle žalobce je z protokolu o výsledku reklamace zřejmé, že písemnost převzala jiná osoba než adresát, tomu tak žádná výzva doručena nebyla. Na dokladu o převzetí písemnosti je totiž tiskacími písmeny napsáno jméno „Tim“, podpis neodpovídá podpisu J. L. na vysvětlení na č. 1. 22 správního spisu. Vadné doručování poštovní službou, tedy vydání doporučené zásilky neoprávněné osobě, by nemělo jít k tíži žalobce, ale žalovanému.
4. Žalobce má zato, že pokud správní orgán I. stupně zjistil údaje odůvodňující zahájení řízení o přestupku s řidičem vozidla, ale jeho podání trpělo nějakou odstranitelnou vadou (např. absencí data narození), byl povinen ho k odstranění takové vady vyzvat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. Tato výzva však nebyla řidiči ani doručena, tedy nikdy nepočala běžet a neuplynula. Dle žalobce měl správní orgán I. stupně v šetření přestupku konkrétního řidiče pokračovat, neboť zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení s konkrétní fyzickou osobu důvodně podezřelou ze spáchání přestupku. Podmínka zahájení řízení s provozovatelem vozidla tudíž nebyla splněna, a správní orgán tak protiprávně zahájil řízení s ním jako provozovatelem vozidla. Současně navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu uhradit náklady soudního řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 9. 2025 zdůraznil, že s podanou žalobou nesouhlasí, navrhl její zamítnutí. Shrnl podstatné okolnosti případu a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaújatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem.

III. Posouzení krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen

žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

7. Z listin založených v předloženém správním spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

- na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku vydaného Městskou policií Dobruška vyzval správní orgán I. stupně dne 6. 5. 2024 žalobce jako provozovatele vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu, aby uhradil určenou částku či sdělil totožnost řidiče vozidla v době přestupku;
 - této možnosti žalobce využil a v reakci na výzvu označil K. P., uvedl jeho adresu trvalého bydliště v USA a adresu v ČR „X“;
 - správní orgán I. stupně provedl lustraci označeného řidiče v evidenci obyvatel. Označená osoba s uvedenou adresou v ČR nebyla nalezena. Součástí správního spisu je i úřední záznam, ze kterého vyplývá, že správní orgán kontaktoval Městský úřad Jevišovice se závěrem, že označená osoba se na uvedené adrese nenachází, není trvale hlášena v obci a číslo popisné v jejich obci neexistuje. Téhož dne správní orgán I. stupně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, tato zásilka byla dle oznámení o výsledku reklamace č. 24098255 doručena na jeho adresu označeného trvalého bydliště v USA dne 7. 8. 2024, součástí oznámení byla i fotokopie dokladu, který nahrazuje druhopis dodejky;
 - dne 18. 6. 2024 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby doplnil své podání týkající se údajů o totožnosti řidiče, a to o doplnění data narození. Tato písemnost byla doručena do datové schránky žalobce dne 3. 7. 2024, na výzvu žalobce nereagoval;
 - dne 21. 8. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání, ve kterém J. L. uvedl, „*Zdeluji k zasílka RR54594825CZ ja auto ridil.*“ Podání bylo podepsané. Zmíněné podání bylo k poštovní přepravě podáno v Jablonci nad Nisou (466 04) jako doporučená poštovní zásilka, přičemž jako zpáteční adresa na obálce byla uvedena adresa Městského úřadu Dobruška („*Solnicka 777, 518 01 Dobruska*“);
 - na uvedenou adresu v USA se správní orgán I. stupně pokusil i J. L. doručit výzvu k doplnění podání – data narození a adresy trvalého pobytu. Tato zásilka byla dle oznámení o výsledku reklamace č. 24093294 doručena na adresu označeného trvalého bydliště v USA dne 9. 9. 2024, součástí oznámení byla i fotokopie dokladu, který nahrazuje druhopis dodejky. Podání bylo podepsané, podpis se však odlišuje od podpisu osoby, která podepsala podání doručené správnímu orgánu dne 21. 8. 2024;
 - dne 13. 12. 2024 bylo k dotazu správního orgánu I. stupně k trvalému pobytu J. L. městským úřadem sděleno, že ten nemá na adrese Solnická č. p. 777, Dobruška, trvalý pobyt;
 - dne 18. 12. 2024 správní orgán I. stupně věc přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit řidič, jehož totožnost není známa, usnesením odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení proti určité osobě.
8. Podstatou žalobcovy obrany je námitka, že nebyly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.

9. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
12. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Přednost odpovědnosti řidiče za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
13. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřené pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy přestupku provozovatele vozidla tak bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).
14. Pro posouzení provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, je-li označena osoba s adresou pobytu v zahraničí (shodně jako v nyní projednávané věci), je rovněž vhodné odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, kde tento soud uvedl, že „*k pojmu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval mnohokrát. Z jeho judikatury vyplývá, že správní orgány mají za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí. Na druhou stranu však dovodil, že pachatele přestupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat*

nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018 - 27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22). Také v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, na který stěžovatelka poukázala na podporu své kasační argumentace, Nejvyšší správní soud uvedl, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle odstavce šestého téhož ustanovení zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“

15. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že *“projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplyvá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se ji správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatelce přestupku do Rumunska. Opakované zasílání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.“*
16. Zejména při zjevných obstrukcích a rovněž v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, tedy judikatura Nejvyššího správního soudu klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. také rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018-27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22).
17. V nyní řešené věci správní orgán I. stupně požadavkům citované judikatury Nejvyššího správního soudu dostál. Jednalo se totiž o případ, kdy nebylo potřeba po vydání první výzvy k podání vysvětlení činit další rozsáhlé kroky ke zjištění a prověření totožnosti žalobcem označeného řidiče s bydlištěm v zahraničí a zahájení přestupkového řízení s tímto řidičem. Správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky ke zkontaktování žalobcem označené osoby a podařilo se mu výzvu k podání vysvětlení na uváděnou adresu v USA doručit. Následně však obdržel písemnost, v níž třetí (další) osoba – J. L. – uvedl, že žalobcovo vozidlo řídil právě on a uvedl svou adresu rovněž v USA. Jak je pak zřejmé z obálky tohoto písemného podání J. L., bylo zasláno prostřednictvím pošty z Jablonce nad Nisou s uvedením zpáteční adresy Solnická 777, 518 01 Dobruška, což je adresa Městského úřadu Dobruška. Správní orgán I. stupně posléze zaslal J. L. výzvu k doplnění

- podání, kterou žádal o sdělení data narození a adresy trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně se zabýval i tím, zda má J. L. evidován trvalý pobyt na zpáteční adrese uvedené na obálce (na adrese Městského úřadu Dobruška) a zjistil, že nikoliv. Při zběžném porovnání podpisů není sice zřejmé, že by podpis J. L. na podání doručeném správnímu orgánu dne 21. 8. 2024 byl stejný jako podpis na doručence, kterým bylo potvrzeno převzetí výzvy na adrese v USA, avšak krajský soud tuto skutečnost nepovažuje pro posouzení věci za významnou (viz níže).
18. V daném případě tedy správní orgán I. stupně zaslal dokonce dvě zásilky do USA, přičemž zásilka K. P. se doručit podařila (nijak na ni však nereagoval), u zásilky J. L. není zcela jisté, zda ji převzala tato osoba. Současně správní orgán I. stupně zjišťoval, zda se žalobcem označená osoba K. P. i podatel J. L. mohou vyskytovat na jimi uváděných adresách v ČR (tj. v prvním případě na adrese uváděné žalobcem nebo ve druhém případě na obálce napsané přímo podatelem). Správní orgán tedy učinil možné úkony a provedl dostupná šetření, která se v dané situaci nabízela a která mohl učinit. Lze poznamenat, že samotná okolnost, že žalobce bez bližšího vysvětlení ohledně užití vozidla jiným řidičem označil jako řidiče přestupku K. P. s adresou pro doručování písemností v USA a adresou v ČR (šetření ukázalo, že uváděné číslo popisné v dané obci v ČR neexistuje a že zmíněná osoba není v obci k pobytu hlášena), vzbuzuje podezření o účelovosti označení osoby řidiče (k tomu rovněž viz v závěru rozsudku uvedená poznámka krajského soudu plynoucí z jeho úřední činnosti).
19. Žalobce přitom netvrdí, že by v tomto případě kromě jím poskytnutých adres k osobě K. P. (adresa v ČR však neexistuje) předložil jakékoliv další podklady svědčící o tom, že jím označená osoba skutečně mohla daný přestupek spáchat (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61, body 27 a 28, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25, bod 28). Stejně tak ani J. L. své tvrzení o tom, že řídil předmětné vozidlo, ničím dalším nepodložil a kontakt s ním se navázat nepodařilo. V projednávané věci tedy správní orgány nedisponovaly žádnými důkazy, že vozidlo skutečně řídil označený řidič (ať už K. P. nebo J. L.). Měly k dispozici pouze ničím nepodložené tvrzení provozovatele vozidla a písemné podání třetí osoby (jako druhé v pořadí).
20. Pouze taková sdělení však jako podklad pro zahájení přestupkového řízení s takovou osobou nepostačuje. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v přestupkovém řízení nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněné před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení, které nelze použít jako důkaz (srov. rozsudky ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, nebo ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34). Tento závěr platí i v případě, že osoba, která sdělila správnímu orgánu, že řídila, byla dále nekontaktní. Aby bylo možné písemné doznání řidiče učiněné před zahájením řízení o přestupku považovat za důkaz, na základě něhož by bylo prokázáno, že v rozhodné době vozidlo řídil, musela by tato osoba uvedené tvrzení zopakovat v průběhu řízení o přestupku řidiče vozidla.
21. Jak je uvedeno shora, na základě odlišností podpisu na podání J. L. doručeném správnímu orgánu dne 21. 8. 2024 a podpisu uvedeném na protokolu o výsledku reklamace, lze pochybovat o tom, že si J. L. výzvu v USA skutečně převzal. V projednávané věci je však bez významu, jaký osud tuto písemnost stíhal, tj. zda se J. L. doručit nepodařila (zda si doručovanou písemnost fyzicky nepřevzal, ať již z jakéhokoli důvodu), či zda si ji převzal, ale nijak na ní nereagoval, a to bez ohledu na to, že písemnost obsahovala výzvu k doplnění

podání. Koneckonců je notorietu, že doručování do zahraničí (zejména mimo Evropskou Unii) je podstatně komplikovanější než doručování vnitrostátní a riziko neúspěšného pokusu o doručení je významně vyšší. Této skutečnosti si musí být vědom i provozovatel vozidla, a pokud takové osobě svěřuje řízení vozidla, měl by disponovat dostatečnými informacemi, jak tuto osobu v případě potřeby kontaktovat, nebo disponovat dalšími doklady, z nichž by vyplývalo skutečně důvodné podezření, že právě tato osoba vozidlo v rozhodnou dobu řídila. V každém případě správní orgán I. stupně nezjistil žádné relevantní informace, které by mohly vést k závěru o tom, že řidičem předmětného vozidla v rozhodnou dobu byl opravdu J. L. (nebo žalobcem prvně uvedený K. P.). Za této situace byly možnosti správního orgánu ke zjištění konkrétního pachatele přestupku vyčerpány.

22. Pro úplnost nutno připomenout, že judikatorní praxe nepovažuje znalost data narození za nutnou podmínku pro to, aby správní orgán mohl přistoupit k pokusu zjistit další údaje o pachateli přestupku či aby se jej pokusil kontaktovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, čj. 9 As 445/2017-21). Z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu plyne, že provozovatel vozidla může sdělit *údaje o totožnosti řidiče vozidla*. I z prosté dikce tohoto zákonné ustanovení lze jednoznačně dovodit, že požadavek správního orgánu I. stupně na nutnost sdělení data narození řidiče je excesivní. Uvedení jména, příjmení a korespondenční adresy řidiče (byť se daná adresa nachází v zahraničí) představuje ve vzájemné kombinaci údaje zcela dostatečné k tomu, aby se správní orgán pokusil označeného řidiče obeslat. Pro účely zaslání výzvy k podání vysvětlení není znalost data narození řidiče v tomto případě nezbytně nutná. Pro účely případného zahájení řízení s řidičem pak již tento údaj nezbytný je, nicméně důvody pro zahájení řízení s konkrétním řidičem, jak bylo popsáno výše, v daném případě dány nebyly.
23. Nad rámec shora uvedeného krajský soud dodává, že z úřední činnosti je mu známo, že žalobce či jiné osoby, které byly zastoupeny zástupcem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku, podaly u zdejšího krajského soudu další žaloby brojící proti postupu správních orgánů v přestupkových věcech provozovatele vozidla, ve kterých byl jako řidič označen buď přímo J. L. s adresou pro doručování v USA jako byla uvedena v tomto řízení (např. ve věci pod sp. zn. 31 A 17/2025), nebo žalobce označil další jinou osobu za řidiče, avšak adresa trvalého pobytu v USA odpovídala adrese označeného řidiče v tomto řízení (ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 42/2025). Skutkové podobnosti spočívající v obdobném postupu označování a specifikaci řidičů v zahraničí jednoznačně posilují podezření na obstrukční jednání provozovatele vozidla, neboť ani označeného řidiče a ani osobu, která se sama jako řidič přihlásila, pak nebylo možné jednoduše předvolat k osobnímu podání vysvětlení ohledně přestupků, kterých se měla na území ČR podle žalobce dopustit.
24. Krajský soud tak shrnuje, že při absenci součinnosti ze strany J. L. (příp. K. P.) a absenci relevantních důkazních návrhů ze strany žalobce, bylo odložení ve věci přestupku konkrétního řidiče a zahájení řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla zcela v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené krajský soud neshledal jedinou žalobní námitku důvodnou, a proto žalobu musel zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I.).

26. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšný žalovaný nežádala náhradu nákladů řízení a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. září 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně